

Terjeszd ki a látásod

Bob kelletlenül fészkelődött a földön. Susogott, ropogott alatta a műanyag szövet.

– Ha még tíz percig itt dekkolunk, lefagy a tököm – mondta és egy határozott rántással becipzározta a hálósákot.

– Csendesebben te hülye. Akkora zajt csapsz, mérföldekről is meghallják – suttogetta Mark, miközben végig a távcsövébe meredt.

– Bocsánat. Most mi a fenét csinálnak?

Mark megérintette a fülhallgatóját. Koncentrált.

– A két idősebb újraszámolja juhokat.

– És a gyerek? Visszajött már a gyerek?

– Nem. Mondtam már. Elkóborolt egy jerke. Az ő hibájából. Azt mondták, az a legszebb, legtermékenyebb. Mérgesek voltak a kölökre. Elküldték, hogy keresse meg a juhot.

– Kérlek, mondd, hogy ha visszaér, akkor elkezdjük. Felesleges tovább várni, nem igaz? Nem jár erre egy lélek se ezeken kívül.

– Ha visszaér, kezdünk.

Bob ügyelt rá, hogy ne csapjon több zajt a hálósákkal. Pár másodpercre csend lett. A közeli bokorból tücsökciripelés hallatszott.

– De most csak úgy mondd, hogy kezdünk, vagy tényleg kezdünk, ha visszaér a gyerek?

Mark kezei megfeszültek a távcső markolatán.

– Pofa be, Bob! Ha miattad bukunk le, elintézem, hogy életed végéig a klotyót takarítsad!

Alig tudta visszatartani magát, ez már nem is egészen suttozás volt.

– Jó hallani, hogy így összeemelegedtetek fiúk – szólalt meg valaki a hátuk mögött. Egy pillanatra mindketten összereztek.

– Becky! Hamar visszaértél – mondta Mark, továbbra is a távcsőbe bámulva.

– Minden rendben ment? Hogy vannak? – kérdezte izgatottan Bob, miközben kikászálódott a hálósákból.

Becky térdre ereszkedett, levette méretes táskáját és óvatosan odakuporodott melléjük.

– Gondolhatod. Hullafáradtak. Száz mérföldet jártak le öt nap alatt. A stressz, meg az idegen környezet eléggé kikezdte az anyát. A szülés rendben megindult, de nagy fájdalmai voltak. Tudom, hogy nem ezt beszéltük meg, de végül adtam neki egy kis izomrelaxánst.

Mark csak most engedte le a távcsövet. A fejét csóválva, élesen nézett Beckyre.

– Injekcióban?

– Azt mondtam, régi, keleti gyógy mód.

– Basszus... Remélem azért sokkal többet nem mutattál nekik.

– Csak arról érdeklődtem, nem betegek-e. Adtam nekik egy hőtartó paplant meg némi vitamint és élelmet. Aztán lefertőtlenítettem a jászlat. De ennyi, semmit nem mondtam, ők meg nem voltak túl beszédeseek.

– Bízott benned?

– Szerintem én voltam az első nő, aki napok óta először szóba állt vele. Aggódott a fertőtlenítő aeroszol miatt, azt mondta, méreg szaga van, de megnyugtattam.

– A lényeg, hogy most már biztonságban vannak – mondta Bob.

Becky nedves kendővel törölgette az arcát, a smink alól előbukkant világos bőre. Közben hunyorogva nézett a közelben lobogó tábortűz irányába. A tűz mellett két alak állt, a birkákra mutogattak, beszélgettek, de a távolság miatt csak szófoszlányokat lehetett kivenni.

– Miért nem végeztetek még? – kérdezte.

Mark az alakok felé biccentett.

– Volt velük egy harmadik is. Egy fiú. Elment megkeresni egy hiányzó juhot. Azt akartam, hogy ő is itt legyen, amikor megcsináljuk. Minél többen látják, annál gyorsabban terjed majd a pletyka.

– Az a fiú valószínűleg nem siet a kereséssel. Ha engem kérdeztek két szemtanú éppen elég lesz. Tudjátok, hogy már így is túl régóta vagyunk itt. Minél nagyobb az időbeli távolság annál nagyobb a kockázat. Vágjunk bele.

– Na, ezzel marhára egyetértek – mondta Bob és sorban felnyomta a kapcsolókat az előtte fekvő gépen. Ledek villantak fel és egy apró kijelző, ami kékes fényt vetett az arcára. Szélesen vigyorgott – kezdődhet a műsor?

Mark nagyot sóhajtott.

– Mindent ellenőriztél? Megmérted a szelet?

– Nyugi. Ez a kis szellő nem fog bezavarni. Bitang jó keverékkel készültem.

– Hát akkor hajrá – mondta Mark.

A közeli sziklák mögül sűrű köd emelkedett a magasba egyenletes, furcsa zümmögés közepette. A pásztorok azonnal észrevették, és

lassan megindultak az irányába. Talán azt gondolták, kigyulladt valami a közelben. Csak akkor torpantak meg, amikor váratlanul vakító, fehér fény szúrt keresztül a ködön. Ezután rövid dallamocska hallatszott, és hatalmas, rikító kék betűkkel ez a felirat jelent meg a ködben: „EPSON®”. Alatta pedig kisebb, fekete betűkkel ez: „terjeszd ki a látásod”. A pásztorok nem ismerték ezeket a karaktereket. Álmélkodva figyelték a sziklák fölötti jelenést. A fény kihunytt, de csak egy pillanatra. Amit ezután láttak és hallottak, azt soha többé nem felejtették el. Angyal szállt alá a magasból, kecses testét éteri, ragyogó fény vette körül. Megrebegettette szárnyait, majd tett egy elegáns kört a sziklák fölött, de úgy, hogy mindvégig az addigra egyre jobban szétterült ködben maradt. Végül közelebb lebegett a pásztorokhoz és megszólalt arámi nyelven.

– Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nekteK nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nekteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.

Az angyal hangja bezengte a hideg jeruzsálemi pusztát. Széttárta karjait, mire mögötte számtalan másik angyal ereszkedett alá és kórusban ezt zengték tovább:

– Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.

A pásztorok tátott szájjal bámulták az égbe emelkedő angyalsereget. Mukkanni sem bírtak. Mikor a fény már vagy egy perce kihunytt és a köd is kezdett feloszlani, ők még mindig könnyes szemekkel meredtek a jelenés irányába. Az egyikük a botjára támaszkodva zokogott, a másik egy farönkön ülve. Így telt el még

néhány perc, aztán a sziklák mögül ismét felszállt a köd, megjelent az EPSON® logó és újra leszállt az angyal.

– Mire vártok még? A megváltó ott van Betlehemben! Induljatok most azonnal! – mondta haragos hangon és mindkét kezével látványosan a város fele mutatott.

A rémült pásztorok csak ekkor indultak el.

– Gratulálok Bob! Ha azt hiszed, kihagyom ezt a dolgot a jelentésemből, akkor nagyon tévedsz! – mondta Mark.

– Figyelj. Sajnálom. Az van, hogy próbáltam, de a logót nem lehet átugrani a bekapcsolásnál. Úgysem értették, mi volt az...

– Pofa be, idióta! Képes vagy veszélybe sodorni a küldetést, most amikor már majdnem mindennel meg vagyunk!

Mark nem bírta a dühével. Két kézzel ragadta meg Bob kabátját.

– Szállj le rólam! – kiáltotta Bob.

– Srácok! Ne most! – ugrott közéjük Becky – Nézzétek!

Néhány méterre tőlük tízéves forma fiúcska álldogált. Koszos, bő tálitot és szürke föveget viselt. Egy birka szőrébe kapaszkodva bámulta a dulakodókat. Becky lassan felemelte mindkét kezét. Hófehér tenyere szinte világított a félhomályban.

– Semmi baj. Nincsen semmi baj. – mondta a fiúnak arámi nyelven – Messze földről érkeztünk, kereskedők vagyunk...

Folytatta volna, de fiú hirtelen magatehetetlenül rogyott a földre. A bárány hangosan bégetve elszaladt. Becky csak ekkor vette észre a kábítópisztolyt Mark kezében.

– Ezt most muszáj volt? – kérdezte.

Mark motorikusan elkezdte összepakolni a holmiját.

– Mi itt végeztünk. Nem vagyok hajlandó többet kockáztatni. Azonnal el kell tűnnünk. Add be neki a feledésszérumot – mondta.

Becky szó nélkül engedelmeskedett. Apró injekcióstűt vett elő táskájából és beadta az eszméletlen fiúnak. Ezután hőtartó takaróba csavarta és feje alá tett egy összegyűrt rongydarabot.

– Ennyi elég lesz. Pár óra múlva szépen felébred. Indulás – mondta Mark.

Felnyitották az időgép ajtaját. Nesz hallatszott, odabent a padlón mocorgott valami.

– Nocsak, nocsak – rikkantotta Bob – felébredtek a vendégeink!

Kigyúltak a fények. A földön három fekete egyenruhás alak feküdt gúzsba kötve. A szájukon is kötés volt, így csak hümmögni tudtak. Bob lehajolt hozzájuk.

– Na, barátaim! Most aztán nyakig benne vagytok a pácban! Legközelebb kétszer is meggondoljátok, ha meg akarjátok ölni a Kis Jézust! Ja, bocs, elfelejtettem. Rohadtul nem lesz legközelebb!

Mark megragadta Bob vállát, mire az illet tudóan félrehúzódott. Közben Becky aktiválta a műszerfalat. Becsukódott az ajtó, az időgép falai pedig finoman rezegni kezdtek. Most Mark lépett közel a földön fekvőkhöz. A falakból erősödő elektromos zaj vegyült a hangjába.

– Letartóztatjuk Önöket időterrorizmus vádjával. A bizonyítékokat beszolgáltatjuk a bíróságnak és a tárgyalásra azonnal sor kerül, amint visszatértünk a mi korunkba. Addig is jogukban áll kussban maradni.

– Ja és szívesen levesszük a kötetést a szájatokról, ha hajlandóak vagytok kórusban énekelni a Csendes éjt! – mondta gonoszul

vigyorgva Bob, miközben forraltbort töltött magának és két társának egy termoszból – Boldog első karácsonyt, seggfejkéim!

Kása Ferenc
2019 karácsony

Exceed your vision

Bob was reluctantly nested on the ground. The plastic fabric whispered and crunched beneath him.

– If we hang out here for ten more minutes, I'll freeze my tits off – he said and zipped the sleeping bag with a firm jerk.

– Quieter you stupid. You make so much noise, you hear it from miles away – whispered Mark as he stared down at his binoculars.

– Sorry. What the hell are they doing now?

Mark touched his earpiece. Concentrated.

– The two elders recalculate the sheep.

– And the kid? Has the kid returned?

– No. I already told you. A sheep wandered. It's his fault. They said it was the most beautiful, the most fertile. They were angry with the brat. He was sent to find the sheep.

– Please tell me if he come back, we'll start. It's unnecessary to wait any longer, right? There is no one here outside of these.

– If he come back, we'll start.

Bob was careful not to make any more noise with his sleeping bag. There was silence for a few seconds. Cricket chirping from the nearby bush.

– But now you just say we start, or do we really start when the kid comes back?

Mark's hands tightened on the binocular's handle.

– Shut up, Bob! If we fail because of you, I'll arrange for you a toilet cleaner job for the rest of your life!

He could barely hold himself back, it wasn't quite a whisper.

– Good to hear you guys are warming up like this – someone said behind them. For a moment they both winced.

– Becky! You made it back soon – Mark said, still staring into the binoculars.

– All went well? How are they? – Bob asked excitedly as he got out of his sleeping bag.

Becky dropped to her knees, took off her large bag and crouched down beside them.

– You can imagine. Dog-tired. One hundred miles were expired in five days. The stress and the foreign environment had made the mother quite tired. Childbirth started well, but she was in great pain. I know we didn't talk about this, but I finally gave her a little muscle relaxant.

Mark just lowered his binoculars. He shook his head and looked at Becky sharply.

– Injection?

– I said old eastern cure.

– Fuck ... I hope you didn't show them much more.

– I just wondered if they were sick. I gave them a heat blanket and some vitamins and food. Then I disinfected the manger. But that's all, I didn't say anything, they weren't too talkative.

– Did she trust you?

– I think I was the first woman to talk to her since days. She was concerned about the disinfectant aerosol, she said it smells like poison, but I calmed her down.

– The point is, they're safe now – Bob said.

Becky wiped her face with a damp cloth, her light skin appeared under the makeup. Meanwhile, she gazed at the campfire fluttering nearby. There were two figures standing beside the fire, pointing at the sheep, talking, but only shreds of words could be taken out because of the distance.

– Why haven't you done yet? – She asked.

Mark nodded towards the figures.

– There was a third of them. A boy. He went to find a missing sheep. I wanted him to be here when we did it. The more people see it, the faster the rumour will spread.

– That boy probably won't hurry up the search. If you ask me, two witnesses will be enough. You know we've been here a long time already. The greater the distance in time, the greater the risk. Let's get into it.

– Well, I utterly agree with that – Bob said, pushing the switches in a row on the side of the machine in front of him. Some LEDs flashed and a tiny display thrown a bluish light on his face. He grinned widely – Can the show begin?

Mark sighed heavily.

- Have you checked everything? Did you measure the wind?
- Take it easy. This little breeze won't bother us. I made a bloody good mix.
- Well, then. Showtime – Mark said.

Behind the nearby rocks a dense fog rose high in the midst of a steady, strange buzz. The shepherds immediately noticed and slowly moved towards it. Maybe they thought something nearby caught fire. They only paused when an unexpectedly dazzling white light pierced through the fog. Then a short melody was heard, and large blue letters appeared in the mist: “EPSON®”. Underneath smaller, black letters: “exceed your vision”. These characters were not known to the shepherds. They watched the appearance at above the rocks in astonishment. The light went out, but only for a moment. What they saw and heard afterwards was never forgotten. An angel descended from above, her graceful body surrounded by ethereal, glowing light. She shook her wings, then made an elegant circle over the rocks, all the while remaining in the ever-expanding fog. Finally she hovered closer to the shepherds and spoke in Aramaic language.

– Do not be afraid. I bring you good news that will cause great joy for all the people. Today in the town of David a Saviour has been born to you; he is the Messiah, the Lord. This will be a sign to you: You will find a baby wrapped in cloths and lying in a manger.

The angel's voice rang in the cold Jerusalem wilderness. She spread her arms and countless other angels descended behind him and chanted this in the chorus:

– Glory to God in the highest heaven, and on earth peace to those on whom his favour rests.

The shepherds wonderingly stared at the rising angelic army. They couldn't say a word. When the light had gone out for a minute or so, and the fog began to dissipate, they were still staring where the apparition was with tears in their eyes. One of them was leaning on his staff and the other sitting on a log. A few minutes later, the fog rose again, the EPSON® logo appeared, and the angel landed again.

– What are you waiting for? The Saviour is there in Bethlehem! Get started now! – She said in angry voice, with both of her hands firmly pointing towards the city.

It was only then that the terrified shepherds left.

– Congratulations Bob! If you think I'm leaving this thing out of my report, you are very wrong! – Mark said.

– Listen. I'm sorry. The thing is I tried, but the logo can't be skipped on power up. Anyway they didn't understand what it was...

– Shut up, idiot! How dare you jeopardize the mission, now that we are almost done!

Mark couldn't handle his anger. He grabbed Bob's coat with both hands.

– Get off me! – Bob shouted.

– Guys! Not now! – Becky jumped in between them – Look!

A few meters from them, a ten-year-old boy stood. He was wearing a dirty, much too big cloke and a grey cap. He stared at the grapplers clutching a lamb's hair next to him. Becky slowly raised both hands. Her snow-white palms were almost lit in the twilight.

– It's all right. Everything is fine – she said the boy in Aramaic – We came from far away, we are traders...

She would have continued, but the boy suddenly collapsed to the ground. The lamb ran away loudly, screaming. Only then did Becky notice the stun gun in Mark's hand.

– Was that necessary now? – She asked.

Mark began to pack his belongings motorically.

– We're done here. I'm not willing to risk anymore. We must disappear immediately. Give him the oblivion serum – He said.

Becky obeyed without a word. She took out a small needle from her bag and gave it to the unconscious boy. Then she wrapped him in a heat blanket and put a crumpled rag under his head.

– That's enough. A few hours later he'll wake up nicely. Let's go – Mark said.

The time machine door was opened. Noise leaked from the dark, something was moving on the floor.

– Well, well – Bob muttered – our guests woke up!

The lights turned on. Three black uniformed men was laying on the ground, tightly bound together. They also had gags on their mouths so they could only hum. Bob leaned over to them.

– Well, my friends! Now you're in the jam all over your neck! Next time, think twice if you want to kill the little Jesus! Yeah, sorry, I forgot. It won't be damn next time!

Mark grabbed Bob's shoulder, whereof he knowingly withdrew. Meanwhile, Becky activated the dashboard. The door closed and the walls of the time machine started to vibrate gently. Now Mark

stepped close to those lying on the ground. A raising electric noise from the walls blended into his voice.

– We arrest you on charges of time terrorism. The evidence will be presented to the court and the trial will take place as soon as we return to our age. In the meantime, you all have the right to shut up.

– Oh, and we'd love to remove the gag from your mouth if you're willing to sing the Silent Night in chorus! – Bob said, grinning evilly as he poured mulled wine for himself and his two companions from a thermos – Happy first Christmas, assholes!

Ferenc Kasa
2019 Christmas